



Fővárosi Ítéltábla

Az ügy száma:	5.Kf.700.511/2023/5.
A felperes:	Felperes (felperes címe)
A felperes képviselője:	dr. Baracz Vilmos egyéni ügyvéd (felperesi képviselő címe)
Az alperes:	Készenléti Rendőrség (1101 Budapest, Kerepesi út 47-49.)
Az alperes képviselője:	alperesi képviselő jogi elődaó
A per tárgya:	illetménykülönbözet megfizetése iránt indított közszolgálati jogvita
A fellebbezést benyújtó fél:	alperes (12. sorszám alatt)
A fellebbezéssel támadott határozat:	helységli Törvényszék 5.K.700.222/2023/11. számú ítélete

Í t é l e t:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 30.000 (harmincezer) forint másodfokú perköltséget.

A fellebbezési illetéket az állam viseli.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

A fellebbezés alapjául szolgáló tényállás

[1] A felperes 2015. július 1. napjától járőr beosztásban állt hivatásos szolgálati jogviszonyban. 2015. július 1. és 2016. december 31., valamint 2017. január 1. és 2017. március 30. között a Csapatszolgálati Szabályzat alapján készségben a migrációs válsághelyzethez kapcsolódóan határmenti feladatellátásban vett részt. A szolgálati feladatot nem a helység1 szolgálati helyén, hanem vármegye1 Vármegyében, a helység2 kirendeltség, helység3 kirendelt szolgálati helyen teljesítette, elszállásolására a helység2 Rendészeti Szakközépiskolában került sor. Az alperes a szakközépiskolában készenléti szolgálatot rendelt el, amely idő alatt a felperes rendelkezésre állt, pihenőidejét is itt töltötte; előjárója parancsát várta arra, hogy mely időpontban kell menetkész állapotba helyeznie magát, és az államhatárnál kijelölt szolgálatteljesítési helyen szolgálatot teljesítenie. A határmenti feladatok ellátása érdekében a szakközépiskolából indult ki és oda is tért vissza; a laktanyából két szolgálatteljesítés között a pihenőidejében sem távozhata el. A rendelkezésre állási és a pihenőidőre egyaránt előírták számára, hogy 10-15 percen belül menetkész állapotban, a váratlanul elrendelt szolgálatteljesítésre álljon készen.

[2] A felperes a perbeli időszakban a készenlétnek minősített órák elszámolásával és kifizetésével nem értett egyet, miután azt nem készenléti pótlékkal, hanem túlszolgálatként kellett volna ellentételezni. Ezen igény érvényesítésére 2018. május 31. és 2018. június 28. napján szolgálati panaszt terjesztett elő, melyet az alperes parancsnoka a határozatszám1 számú, illetőleg a határozatszám2 számú határozatával elutasított.

A felperes keresete

[3] A felperes – az eljárás során leszállított keresetében – a 2015. július 1-től 2017. március 30. napjáig már megfizetett készenléti pótlék és a túlszolgálati órákra járó távolléti díj különbözeteként 1.595.929 forint illetménykülönbözet és annak késedelmi kamata megfizetésére kérte kötelezni az alperest. Érvérese szerint a készenlét elrendelésének jogszabályi feltételei nem álltak fenn, az alperes által készenléti pótlékkal ellentételezett órák ténylegesen túlszolgálatnak minősültek, ezért túlszolgálati díjra lett volna jogosult. A 2003/88/EK Európai Parlamenti és Tanácsi irányelv (a továbbiakban: 2003/88/EK irányelv) 2. cikk 1. és 2. pontja értelmében ugyanis munkaidőnek minősül az az időszak is, amikor a munkavállaló a munkáltató rendelkezésére áll.

A mintaper

[4] Az elsőfokú bíróság előtt több, mint 10 olyan per indult, amelynek jogi és ténybeli alapja a jelen perrel azonos volt, ezért azok egyikét (7.K.27.748/2018. számon indult per) mintaperként bírálta el, melyre figyelemmel az eljárását a mintaper elbírálásáig felfüggesztette.

[5] A mintaperben az elsőfokú bíróság által kezdeményezett előzetes döntéshozatali eljárás eredményeként az Európai Unió Bírósága (a továbbiakban: EUB) a 2020. április 30-án kelt C-211/19. számú ítéletében (a továbbiakban: EUB ítélet) úgy határozott, hogy a 2003/88/EK irányelv 1. cikk (3) bekezdését akként kell értelmezni, hogy ezen irányelv 2. cikkének 1. és 2. pontját alkalmazni kell a rendvédelmi szervek azon tagjaira, akik valamely tagállam külső határain határőrizeti feladatokat látnak el harmadik országok állampolgárainak az említett határokon való beáramlása esetén, kivéve, ha a releváns körülmények összességére tekintettel az ellátott feladatok olyan kivételes események keretében teljesítetteknek bizonyulnak, amelyek súlyossága és mértéke az élet, az egészség, valamint a közösség biztonságának védelméhez nélkülözhetetlen intézkedések meghozatalát teszik szükségessé és e feladatok megfelelő teljesítését veszélyeztetné, ha az említett irányelv által előírt összes szabályt be kellene tartani, aminek a vizsgálata a kérdést előterjesztő bíróság feladata.

[6] Az elsőfokú bíróság a mintaperben 101.K.700.256/2021/7. számon hozott ítéletében – a felperes keresetét alaposnak találva – a jogalapot illetően indokolásában megállapította, hogy az említett irányelvet alkalmazni kell a jogviszonyra; az EUB gyakorlatára is tekintettel a készenlétként elszámolt időtartam valójában munkaidőnek minősül, ennek megfelelően azt túlszolgáltatásnak kell elszámolni, ezáltal a keresetben foglaltak szerint kötelezte az alperest az illetménykülönbözet megfizetésére. A Kúria, mint másodfokú bíróság a Kf.VIII.40.348/2021/9. számú ítéletével a mintaperben hozott elsőfokú ítéletet helybenhagyta.

[7] Az alperes a Kúria fenti döntésével szemben jogegységi panaszeljárást kezdeményezett. A Kúria Jogegységi Panasz Tanácsának 2023. január 9. napján kelt JPE.II.60.020/2022/7. számú határozata a bíróságok szervezetéről és igazgatásáról szóló 2011. évi CLXI. törvény (a továbbiakban: Bszi.) 41/D. § (3) bekezdése alapján a jogegységi panaszt elutasította.

Az elsőfokú bíróság ítélete

[8] Az elsőfokú bíróság ítéletében kötelezte alperest, hogy fizessen meg a felperesnek illetménykülönbözet címén 1.595.929 forintot és annak késedelmi kamatát. Az EUB ítélete alapján elsődlegesen annak tulajdonított jelentőséget, hogy a kormány 2015. szeptember 15-től tömeges bevándorlás okozta válsághelyzetet rendelt el, azonban a munkaidő szervezésre vonatkozóan e jogszabályok sem tartalmaztak az általános szabályoktól eltérő előírást. Érvelése szerint nem került bizonyításra, hogy a pihenőidő megfelelő biztosítása sértette volna a felperes által folyamatosan ellátandó feladatokat, ezáltal veszélybe került volna a lakosság védelme; ilyen, a kivételtként meghatározott körülmények fennállására vonatkozó nyilatkozatot az alperes nem tett. A 2003/88/EK irányelv 2. cikk 1. és 2. pontjának összevetése, valamint az EUB e tárgyban hozott ítéletei alapján megállapította, hogy egy adott időtartam vagy munkaidőnek, vagy pihenőidőnek minősíthető. Munkaidő nem csupán a tényleges munkavégzés, hanem a munkáltató, vagy a munkaviszonyra vonatkozó szabály által ilyen jogi természetűnek minősített időtartam, amikor a munkavállaló nem rendelkezik szabadon a munkaidejével, nem tanúsíthat tetszőleges magatartást. A pihenőidő az az időtartam, amikor a munkavállaló maga határozza meg a tartózkodási helyét, illetve a

szolgálati helyén kívüli helyen tartózkodhat. Rámutatott arra, hogy a lekötöttség nem földrajzi helyzethez kötöttségi állapotot jelent, hanem az érintett munkavállalók autonómiájának erős és lényeges korlátozását. Ez egyben azt jelenti, hogy a perbeli időszak – azaz a készségi szolgálat ideje – a rendvédelmi feladatokat ellátó szervek hivatásos állományának szolgálati jogviszonyáról szóló 2015. évi XLII. törvény (a továbbiakban: Hszt.) 139-140. §-ai alapján is szolgálatteljesítési időnek, azaz túlszolgálatnak minősül.

A fellebbezés és a fellebbezési ellenkérelem

[9] Az elsőfokú ítélettel szemben az alperes terjesztett elő fellebbezést, melyben elsődlegesen annak megváltoztatását és a kereset elutasítását; másodlagosan az ítélet hatályon kívül helyezését és az elsőfokú bíróság új eljárásra és új határozat hozatalára utasítását kérte. Érvelése szerint az elsőfokú bíróság ítélete sérti a Hszt. 2. § 28. és 31. pontjában, a 139. §-ban és a 141. § (1) bekezdésében írt rendelkezéseket, valamint a közigazgatási perrendtartásról szóló 2017. évi I. törvény (a továbbiakban: Kp.) 89. § (1) bekezdés c) pontjában, valamint a polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény (a továbbiakban: Pp.) 346. § (5) bekezdésében foglaltakat.

[10] Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság nem helytállóan állapította meg az ítélet alapjául szolgáló tényállást, amikor azt rögzítette, hogy a felperesnek az államhatárnál kijelölt szolgálati helyen kellett szolgálatot teljesítenie, miután a szolgálati helye helysége volt. A Hszt. 2. § 28. pontjában definiált szolgálati hely ugyanis azt juttatja kifejezésre, hogy a hivatásos állomány tagja mely szervezeti egység állományába tartozik, ami a felperes esetében az alperes helységi szervezeti egysége. Az ezzel ellentétes bírói megállapítás a Hszt. 2. § 31. pontjában foglaltakat is sérti, tekintettel arra, hogy a felperes szolgálatteljesítési helye az államhatár volt. Ezen felül kiemelte: a rendészeti szakközépiskola objektuma az állomány pihenésére, elszállásolására, készenlétben tartására szolgált körletként, ahol a felperes szolgálati feladatot nem hajtott végre. A készenlét elrendelése jogszerű, ha a Hszt. 141. § (1) bekezdésében rögzítetteknek megfelel. Készenlét esetén a szolgálati előjáró egy bizonyos – a szolgálati helyen kívül eső – helyen tartózkodásra kötelezheti a hivatásos állomány tagját, ahonnan őt szolgálati feladatra bármikor igénybe veheti. Mindebből az következik, hogy a készenlét megállapításának konjunktív feltételei a perbeli esetben maradéktalanul megvalósultak. A felperes által kifogásolt élethelyzet – a kijelölt körlet elhagyásának tilalma, valamint annak korlátozottsága – arányosan azt a célt szolgálta, hogy a csapatszolgálati század szükség esetén, rövid időn belül reagálni tudjon akár a határszakaszon, akár a váratlanul jelentkező nagyobb létszámú rendőri erőt igénylő helyzetben. A szolgálatellátás helye a határszakasz volt, tényleges munkavégzés kizárólag ott történt. Mindezek fényében az elsőfokú ítélet megállapítása azt is jelenti, hogy a felperes pusztán a szálláshelyen történő tartózkodással szolgálatot teljesített. Ezen bírói megállapítás téves, önmagában a rendelkezésre állással lehetetlen szolgálati feladatot teljesíteni, így az a túlszolgálat megállapítására sem adhat alapot. Az elsőfokú bíróság továbbá negligálta az általa a peranyaghoz csatolt és érdemi védekezése körében hivatkozott EBH2011.2350. számú elvi határozatot, amellyel megsértette a Pp. 346. § (5) bekezdésében foglaltakat.

[11] Kifejtette még, hogy a Hszt. készenlét elrendelésére vonatkozó rendelkezései, azaz a törvény szövege nyelvtanilag és logikailag is világos, a címzett számára egyértelműen értelmezhető szabályozási tartalommal rendelkezik, így jogszerűen járt el a felperes számára elrendelt készenlét megállapításakor, tekintettel arra, hogy a 9/1992. (I.30.) AB határozatban megjelölt követelményeknek (világosság, egyértelműség, kiszámíthatóság és előre láthatóság)

a Hszt. normatív rendelkezései megfelelnek. Amennyiben a másodfokú bíróság ezen érvelését nem tartja megalapozottnak, úgy a Pp. 131. § (1) bekezdése hivatalból történő alkalmazásának lehet helye; amennyiben a Hszt. keresetben felhívott rendelkezései önmagukban nem felelnek meg a normavilágosság követelményének, úgy ezen rendelkezések alaptörvény-ellenességének vizsgálata válhat szükségessé.

[12] A felperes fellebbezési ellenkérelmében – annak indokaival egyetértve – az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyását és az alperes másodfokú perköltségében marasztalását kérte.

A másodfokú bíróság döntése és annak jogi indokai

[13] A fellebbezés nem alapos.

[14] A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú ítéletet a Kp. 108. § (1) bekezdésében foglaltak alapján a fellebbezés és a fellebbezési ellenkérelem keretei között bírálta felül. A másodfokú eljárás terjedelme vizsgálatokor az ítéltábla figyelembe vette, hogy az alperes az elsőfokú bíróság által megállapított összecszerűséget nem vitatta, így azt az ítéltábla sem érintette, ebben a körben vizsgálódnia nem kellett. Fellebbezésében állította ugyan az elsőfokú ítéletnek a tényállásra vonatkozó megállapításai helytelenségét, ezek tekintetében ugyanakkor eljárásjogi jogszabálysértést [Kp. 78. § (2) bekezdése; Pp. 279. § (1) bekezdése] nem állított; az ítélet anyagi jogi álláspontjának felülvizsgálatát kérte a másodfokú bíróságtól. Ez azt jelenti, hogy az ítéltábla az alperes fellebbezését kizárólag az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás és bizonyítékértékelés mellett vizsgálhatta. Ekként a jogorvoslati eljárás szabta keretek között a másodfokú bíróság megállapította, hogy az elsőfokú bíróság a releváns jogszabályi rendelkezéseket felhívta, azokat megfelelően alkalmazta, ítéletének indokolásában e döntése indokait részletesen kifejtette, amellyel a másodfokú bíróság is egyetértett. A fellebbezésben előadottakra tekintettel az alábbiakat emeli ki:

[15] A jogalap vitatása körében az ítéltábla rámutat, hogy az elsőfokú bíróság, miután az előtte fekvő ügy a 7.K.27.748/2018. számon indult mintapertől – az 5.K.700.201/2022/6. számú eljárást felfüggesztő végzés fellebbezés hiányában történő jogerőre emelkedésére tekintettel, a felek által sem vitatottan – sem jogi, sem ténybeli szempontból nem különbözött, eljárását a mintaper eredménye szerint folytatta le. A perben elbírálandó jogkérdés tárgyában a Kúria a mintaperben Kf.VIII.40.348/2021/9. számon (EUD 2022.13.) hozott ítéletében rámutatott, a Kf.VII.40.260/2020/7. számú döntésében – az EUB ítélezési gyakorlatát is figyelembe véve – korábban már elvi élel rögzítette, hogy amennyiben a készenlét alatt a hivatásos állományú a munkáltatója rendelkezésére állt, nem volt abban a helyzetben, hogy pihenőidejével szabadon rendelkezzen, a szolgálati helyét nem hagyhatta el, és állandóan szolgálatteljesítésre kész állapotban kellett várakoznia, nincs jelentősége annak, hogy a szolgálatteljesítési időn felül teljesített készenlét alapján sor került-e tényleges munkavégzésre, mivel a rendelkezésre állással töltött idő is túlszolgáltatnak

minősül. Rögzítette, hogy a fenti és e tárgyban hozott további kúriai ítéletektől eltérően a perbeli esetben a felperes a Hszt. 2. § 28.) pontja szerinti szolgálati helyének a helységi szervezeti egység minősült, míg szolgálatteljesítésének helye az államhatár volt. Ugyanakkor azt is megállapította, hogy az ügy érdemére nézve e körülménynek perdöntő jelentősége nincs, miután döntő tényezőnek a helyhez kötöttség és a szabadidő rendkívül korlátozott felhasználása minősül. A felperes az állományilletékes parancsnok által meghatározott helyen történő készenlét során a szakközépiskola területét még rövid időre sem hagyhatta el, ezért a rendelkezésre állást is magában foglaló közösségi jogi munkaidő-fogalom alapján ezen időtartam túlszolgálatnak minősült.

[16] A fentiek tükrében elsőként az ítéltáblának azt kellett vizsgálni, hogy a mintaper keretében hozott ítéleteknek mennyiben van kötőereje a fellebbezési eljárásban. A Kúria a mintaper követésével kapcsolatos szempontok körében rögzítette: „a Kp. a mintaperben hozott ítélet kötőerejéről kifejezetten nem rendelkezik, a Kp. 33. § (2) bekezdésében szereplő rendelkezésből, mely szerint amennyiben a mintaperhez képest tény- és jogbeli azonosság van a mintaper után elbírálásra kerülő jogvitánál, a közigazgatási bíróság azt a mintaper eredménye szerint tárgyaláson kívül bírálhatja el, az következik, hogy a mintaperben hozott ítélet főszabály szerint – tény- és jogbeli azonosság esetén – a közigazgatási perben eljáró bíróságot köti. A mintaper, mint jogintézmény célja is aligha fogható meg másban, minthogy mintaul szolgál az azonos ténybeli és jogi megítélésű ügyek eldöntésében. Amennyiben a mintaper eredménye a tény- és jogbeli azonosság esetén nem volna kötelező általában az eljáró bíróságnak, a mintaper intézményének nem volna pergazdaságossági, célszerűségi, vagy bármilyen más perjogi haszna, értelme; és az üres, tartalom nélküli jogintézménnyé válna” (Kf.II.37.483/2019/9.).

[17] Az ítéltábla a fent leírtakra tekintettel a fellebbezési eljárásra – e körben a készenléti rendszerben teljesített rendelkezésre állási időszakok munkaidő-jellegére, ezzel összefüggésben a túlszolgálati díj jogalapjára – vonatkozóan hangsúlyozza, hogy a mintaperben hozott jogerős döntés a mintapertől jogi és ténybeli szempontból nem különböző közigazgatási perben a másodfokú bíróságot is köti (a kötőerő hiányát a Kúria csupán saját magára nézve állapította meg a 7/2024. Jogegységi határozatában). Az alperes az első- és a másodfokú eljárásban nem vitatta a jelen ügy mintaperhez való ténybeli és jogi azonosságát, nem tett előadást arra vonatkozóan, hogy a mintapertől eltérés mutatkozik, melyre tekintettel a ténybeli és jogi azonosságot tényként kellett kezelni. Az alperes fellebbezésében nem kifogásolt olyan tényállási kérdést sem, melyet az elsőfokú bíróság a mintaperben foglaltaktól tévesen (a mintaperben vizsgált jogkérdéstől eltérően és megalapozatlanul, hibásan vett figyelembe és mihez képest) értékelt, e körben tanúsított jogsértésre nem hivatkozott. Az alperes mindezek felül a fellebbezésében alaptalanul állította a Pp. 346. § (5) bekezdésében foglaltak sérelmét. Az elsőfokú bíróság ítéletének indokolásában nem tért ki az alperes által hivatkozott EBH2011.2350. számú elvi határozatban foglaltakra, ugyanakkor döntésének a jogi indokolásban a kellő és szükséges mértékben indokát adta, annak alátámasztásaként a Hszt. perbeli időszakban hatályos, vonatkozó rendelkezéseit (pl. Hszt. 141. § (1) bekezdése), valamint a jogvita elbírálása körében irányadó – a Kúria által is felhívott – EK és EKG irányelvet, valamint EUB gyakorlatot figyelembe vette, azokat megfelelően értelmezte és alkalmazta. Mindazonáltal a másodfokú bíróság rámutat: az alperes által hivatkozott eseti döntés alapját képező ügyben a különleges szolgálati feladatot jelentő csapaterős tevékenységek (politikai-, sportrendezvények biztosítása, tömegoszlatás, fokozott

ellenőrzések) ellátása okán igényelt a felperes a fegyveres szervek hivatásos állományú tagjainak szolgálati viszonyáról szóló 1996. évi XLIII. törvény (régi Hszt.) 50. §-ára hivatkozással a rendvédelmi illetményalap 100%-nak megfelelő megbízási díjat; jelen jogvita tárgyát ugyanakkor a készenlét és a munkaidő egymáshoz való viszonya, erre tekintettel a túlszolgálati díj megfizetése képezte, így a tényállás, az érvényesített igény és a jogszabályi környezet sem feleltethető meg egymásnak. Az illetménykülönbözet a perbeli esetben egyébként sem a csapaterő tényleges alkalmazásáért (mint megbízási díjat megalapozó többletfeladat ellátásért) jár a felperesnek, hanem a túlszolgálat ellátására figyelemmel.

[18] A Pp. 131. § (1) bekezdésének szabályozása alapján az Alkotmánybíróság eljárásának kezdeményezésére hivatalból vagy kérelemre van lehetőség. Az alperes jelen ügyben – fellebbezéséből kitűnően – saját maga nem kívánta kezdeményezni az Alkotmánybíróság eljárását; erre vonatkozó kérelmet nem terjesztett elő, és az alaptörvény-ellenesség körében konkrét jogszabályi rendelkezést sem jelölt meg; azt várta el, hogy a másodfokú bíróság hivatalból kezdeményezze az Alkotmánybíróság eljárását. Lényeges kiemelni, hogy az Alkotmánybíróság eljárását kezdeményező bírói döntés a bíró meggyőződésén alapul, a jogalkotó sem az indítványnak helyt adó [Kp. 131. § (3) bekezdés], sem az azt elutasító [Kp. 131. § (4) bekezdés] végzés ellen nem biztosított fellebbezési jogot; s utóbbi esetben, amikor az Alkotmánybíróság kezdeményezésére irányuló kérelmet elutasítja, érdemi indokolási kötelezettsége nem áll fenn, elegendő arra utalnia, hogy nem találta indokoltnak az indítvány benyújtását (Kf.III.37.326/2020/4; BH2018.210.).

[19] A bíróság – így a másodfokú bíróság – a fentiekben túlmenően hivatalból is eljárhat, ez esetben az Alkotmánybíróság eljárásának kezdeményezéséről indokolt végzéssel kell döntenie. Miután a másodfokú bíróság a jelen ügy eldöntése során alkalmazandó, az EUB és a Kúria által már értelmezett anyagi jogi rendelkezések alaptörvény-ellenességét nem észlelte, így – nemleges álláspontja okán – a hivatalból történő eljárási kötelezettsége, és ezzel összefüggésben határozathozatali és indokolás kötelezettsége sem állhatott fenn. Hangsúlyozandó: az alkalmazandó jogszabály alaptörvény-ellenességével kapcsolatos aggály tisztázása a jogvitát eldöntő bíró szuverenitása körébe tartozik, az eljárás – különösen hivatalból történő – kezdeményezése nem kényszeríthető ki, az a bíró egyedi ügy eldöntésében megnyilvánuló függetlenségének a része (Kf.IV.37.383/2023/5.). Mindez azt jelenti, hogy az alperes erre vonatkozó érvelése megalapozatlan volt.

[20] A fentiek következményeként az ítéltábla a megbízási díj jogapját érintő mintaperben rögzített jogértelmezést – az abban foglaltak megismétlése nélkül – a jelen perre is irányadónak tekint. Ebből eredően a másodfokú bíróságnak – a konkrét tények szintjén – nem volt lehetősége arra, hogy az alperesnek a túlszolgálati díj jogalapját érintő vitátását ebben a körben értékelhesse, az állított jogszabálysértést érdemben vizsgálhassa.

[21] Mindezek alapján a Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a Kp. 109. § (1) bekezdése alapján helybenhagyta.

[22] A pervesztes alperes a Kp. 35. §-a folytán alkalmazandó Pp. 83. § (1) bekezdése és 102. § (1) bekezdése, valamint a bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi költségekről szóló 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet (a továbbiakban: IM rendelet) 3. § (5) bekezdése alapján köteles a pernyertes felperest megillető másodfokú perköltség megfizetésére. A másodfokú bíróság az IM rendelet 3. § (5) és (6) bekezdése alapján – figyelemmel a fellebbezési ellenkérelem 1 oldalnyi terjedelmére – a ténylegesen elvégzett ügyvédi tevékenységgel 30.000 forint másodfokú perköltséget talált arányban állónak.

[23] Az alperes az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény (a továbbiakban: Itv.) 5. § (1) bekezdés c) pontja alapján személyes illetékmentes, ezért az Itv. 39. § (1) és 46. § (1) bekezdése szerint meghatározott fellebbezési eljárási illetéket (127.674 forint) a Kp. 35. § (1) bekezdése alapján alkalmazandó Pp. 95. § (1) bekezdés c) pontjára és 102. § (6) bekezdésére figyelemmel az állam viseli.

[24] Az ítéltábla a fellebbezést a Kp. 99. § (3) bekezdése folytán alkalmazandó Kp. 77. §-a alapján tárgyaláson kívül bírálta el.

[25] Az ítélet elleni fellebbezés lehetőségét a Kp. 99. § (1) bekezdésében foglalt rendelkezés zárja ki.

Záró rész

Budapest, 2024. szeptember 5.

dr. Németh Andrea s.k.
a tanács elnöke, előadó bíró

dr. Robotka Imre s.k.
bíró

dr. Bicskei Ildikó s.k.
bíró